

A Győri Ítéltábla Győrött, a 2019. január 9. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2018. szeptember 5. napján kelt 12.B.344/2018/12. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék a 2018. szeptember 5. napján kihirdetett 12.B.344/2018/12. számú ítéletében a vádlottat 1 rendbeli a Btk. 164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete, 1 rendbeli a Btk. 194.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntette, valamint 1 rendbeli a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint könnyű testi sértés vétségének vádjá alól **felmentette és kényszergyógykezelését rendelte el.**

A törvényszék rendelkezett a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen az ügyész a könnyű testi sértés vonatkozásában a tényállás megalapozatlansága, valamint a felmentés téves jogcíme, a vádlott és védője a kényszergyógykezelés elrendelése miatt jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.211/2018/4-I. számú átiratában az ítélet ellen bejelentett ügyészi fellebbezést visszavonta. A vádlott és védője által bejelentett jogorvoslati kérelmet alaptalannak tartotta. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Kifejtette, hogy a vádlott felmentésére jogszerűen került sor, mivel kóros elmeállapota, amely beszámítási képességét is kizárta, nem teszi lehetővé a bűnösség megállapítását. Álláspontja szerint a kényszergyógykezelés elrendelésének valamennyi feltétele fennáll, azokat az elsőfokú bíróság részletesen megvizsgálta, és annak pontos indokát adta. Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség az ítélet tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta.

A Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság - amennyiben a törvény kivételt nem tesz - a fellebbezéssel érintett ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljes körűen felülbírálja.

Ennek során az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül vizsgálja, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Ha azonban a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme, mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a

Be. 590.§ (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. Ebben az esetben a másodfokú bíróság a Be. 591.§ (2) bekezdésének a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

Figyelemmel arra, hogy az ítélettel szemben a vádlott és védője kizárólag a kényszergyógykezelés elrendelése ellen jelentettek be fellebbezést, az ítéletábra - a Be. 598.§ (2) bekezdése szerint megtartott tanácsülésen eljárva - a Be. 590.§ (3), (5) és (8) bekezdésében meghatározott keretek között *részleges felülbírálatot* végzett el, amelynek során az elsőfokú bíróság által alkalmazott intézkedés ellen irányuló vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak ítélte, míg az ítélet helybenhagyására vonatkozó fellebbviteli főügyészégi indítványt megalapozottnak találta.

Az ítéletábra a részleges felülbírálat fentiekben megjelölt korlátai között vizsgálta az elsőfokú bíróság eljárását, a vádlott cselekményének tényállásszerűségét, valamint a kényszergyógykezelés elrendelésének törvényi feltételeit, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le az eljárást és nem vétett olyan eljárásjogi szabálysértést vagy mulasztást, amely a felülbírálat akadályát jelentette volna.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a fellebbviteli főügyesség az átiratában helyesen mutatott rá arra, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított történeti tényálláson belül, az 5. oldal második bekezdésének „...*azonban az eljárás során kétséget kizáró bizonyossággal nem volt megállapítható...*” kezdetű szövegrészben foglalt megállapítások nem a tényállás részét képezik, hanem a bizonyítékok értékelése körébe tartoznak. Ugyanakkor a már felhívott Be. 591.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság a határozatának meghozatala során az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz kötve van, így arra az ítéletábra által elvégzett részleges felülbírálat nem terjedhet ki. Ennek megfelelően a fellebbviteli főügyesség által jelzett ítéletszerkesztési hiba korrigálására a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden szempontból megalapozott, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is a Be. 591.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében.

Az elsőfokú bíróság a vádlott által megvalósított cselekmények tényállásszerűségét a vonatkozó jogszabályok szerint helyesen állapította meg, ugyanakkor a vádlott büntethetőségét a Btk. 17.§ (1) bekezdésére tekintettel kizárja a kóros elmeállapota, ezért az elsőfokú ítéletnek a Be. 566.§ (1) bekezdés d) pontján alapuló felmentő rendelkezése törvényes.

A törvényszék részletesen kitért arra, hogy mely körülmények azok, amelyek alapján a kényszergyógykezelés elrendelésének a Btk. 78.§ (1) bekezdése szerinti feltételei fennállnak, szem előtt tartva a vonatkozó bírói gyakorlatot is.

E körben helyesen állapította meg a törvényszék a Btk. 459.§ 26. pont c) és d) alpontjainak felhívásával, hogy a vádlott által megvalósított cselekmények személy elleni erőszakos bűncselekménynek minősülnek.

Az elsőfokú bíróság hivatkozott a beszerzett igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény megállapításaira, amely szerint a vádlott elmebetegségben (paranoid pszichózis) szenved, amely őt képtelenné tette cselekményei társadalomra veszélyességének felismerésére, illetve arra, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Ezzel összefüggésben - a vádlottra vonatkozó szakértői véleményeken és orvosi dokumentációkon felül - a bizonyítás során meghallgatott igazságügyi

szakértők által elmondottak alapján a másodfokú bíróság maradéktalanul osztja a törvényszék azon álláspontját, hogy megfelelő kezelés esetén sem zárható ki, hogy a vádlottnál fennálló kórképből eredő kriminalitás a jövőben hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésében nyilvánul meg.

Mindezekhez kapcsolódóan pedig a törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket is kellően feltárta, kifejtette, hogy a vádlott büntethetősége esetén a bűncselekmény jellegéből, tárgyi súlyából, az alanyi és tárgyi oldal ismérveiből kiindulva, valamint a halmazati szabályokra és az általános büntetéskiszabási gyakorlatra is figyelemmel mely büntetéskiszabási tényezők alapján lenne indokolt 1 évnél hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása.

A másodfokú bíróság szintén úgy ítélte meg, hogy a vádlott kényszergyógykezelése szükséges, annak törvényi feltételei adottak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének Be. 566.§ (1) (3) bekezdésén alapuló kényszergyógykezelését elrendelő rendelkezése helytálló.

Az ítélet járulékos rendelkezései szintén helyénvalóak.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott határozatát a Be. 605. § (1) bekezdés szerint helybenhagyta.

G y ő r, 2019. január 9.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2018. szeptember 5. napján kelt 12.B.344/2018/12. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

G y ő r, 2019. január 9.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke